

Dobrodruh zo Zlatokoncov

diel štvrtý

Nocou sa rozliehal krik a prísne štekanie rozkazov. Celý tábor rytierov bol na nohách. Plamene fakieľ prenikali tmou a vrhali na stany zlopovestné tiene mužov, ktorí pomedzi ne behali hore a dole. Chystali si meče, luky a niektorí si uťahovali opasky, akoby si len teraz nasadili nohavice. Ruch prerušovalo prenikavé trúbenie na poplach.

Ignác práve prechádzal popred hlavný stan rytiera Juriana. Z toho čo videl mu behal mráz po chrbte. Vojaci znášali zranených na nosidlách a bol to veru nepríjemný pohľad. Jeden muž mal halenu premočenú krvou. Ostali za nimi len kvapky krvi, ktoré nasiakli do vychodenej hliny. Ďalšiemu mužovi trčali z hrude šípy a vôbec sa nehýbal. Vystrašený mladý dobrodruh si všimol, že ma otvorené oči, no jeho bezduchý pohľad prezradil, že je mŕtvy.

Celá jeho bytie sa zaplnilo strachom. Srdce mu bilo na poplach. Roztriasli sa mu ruky a cítil slabosť.

Odhrnul plachtu na hlavnom stane a vstúpil dnu.

Z podporného stĺpu visela žiarivá olejová lampa a osvetľovala vnútro skromného stanu. Všade stáli truhlice a stojany so zbraňami. Jurian odetý do brnenia pozeral do veľkej mapy rozloženej na stole. Chýbala mu len helma. Tá visela na operadle stoličky.

„No že ideš,“ povedal rytier Jurian. „Pod' sem. Niečo ti ukážem.“

Ignác k nemu rýchlo pribehol. Obdivoval jeho brnenie. Vyzeral v ňom byť raz tak veľký ako obyčajne.

„Pozri sa sem do mapy,“ prstom po nej prechádzal. „Tu zaútočili goblini. Na opačnej strane kopca. Celá horda. Nikto nevie, koľko ich je.“

Mladý muž ani necekol. Len počúval a snažil sa pochopiť mapu.

„Pôjdeme tam. Musíme ich zastaviť, kým sa ostatní preskupia. My sme kompánia modrá. Budeme označení modrou. Pôjdeme tadiaľto. Dávaš pozor?“

Ignác prikývol.

Jurian pokračoval: „Budeme priamy útok. Odtiaľto z južnej strany pôjde kompánia červená. Oni budú označení červenou. Je to úderná jednotka. Naša úloha bude zastaviť hordu, alebo aspoň zdržať, kým červená kompánia zaujme pozíciu na juh od nás. Je ti to jasné?“

„Ehm, nie,“ odpovedal Ignác.

Jurian mu podal modrú stuhu. „Daj si ju na ruku. Budeš ju mať po celý čas, aby sme sa spoznali a vedeli kto patrí do ktorej kompánie.“

Ignác si ju omotal okolo ruky a potom uviazal. „Ja... Ja pôjdem do boja?“

„Potrebujeme každého,“ riekol Jurian. „A ty si pripravený. Nemáš sa čoho báť. Budeš sa

držať pri mne.“

„Ale ja nemám ani brnenie ani nič.“

„Väčšina mužov ho nemá,“ odbil ho Jurian. „Vzchop sa. Toto je tvoja šanca dokázať, či si skutočný bojovník.“

„Dobre teda,“ povedal Ignác o čosi pokojnejšie. „Čo si mám zobrať.“

„Meč, koňa a odvahu.“

„Kedy ideme?“

„Teraz,“ odpovedal Jurian a zobral zo stoličky svoju helmu. Dal si ju na hlavu, no prieszor nechal otvorený. Utiahol si popruh pod bradou. „Stretneme sa vonku. Nezabudni, že si modrá kompánia.“

Pred táborom na lúke sa zbehli viac ako dve stovky mužov. Horiace fakle ožarovali noc. Všetci mali modré stuhy, haleny a vlajky. Zo zástupu vytrčali hroty kopijí a halapartní. Poslední sa zaradili lukostrelci, ktorých však nebolo viac ako dva tucty. Na konci útvaru čakali zapriahnuté vozy so zásobami.

Na čele kompánie sa zhromaždilo niekoľko jazdcov na koňoch a medzi nimi aj rytier Jurian s mladým Ignácom, ktorý obdivoval vojenskú moc. Čudoval sa, kde sa toľko vzalo toľko mužov.

Nocou zaznel rozkaz: „Vpred!“

Prví sa pohli jazdci. Za nimi pochodovali v trojitom zástupe pešiaci. Následne lukostrelci a posledné išli vozy so zásobami.

Na cestu im okrem fakiel svietil aj striebristý mesiac.

Ignác sa držal vedľa Juriana ako kliešť. Neustále pozeral do tmy okolo, akoby odtiaľ mala každú chvíľu vyskočiť nejaká príšera.

Jurian si všimol jeho nervozitu. „Všetko z teba opadne keď sa strhne bitka.“

„No neviem,“ odfrkol Ignác.

„Ver mi. Už som niečo zažil.“

„Kedy tam prídeme?“

„Neviem,“ priznal Jurian

„Ako to?“

„Nevieme kde sú goblini. Prepadli našu predsunutú hliadku a odvtedy nemáme zdroj informácií.“

„To boli tí zranení a...“ odmlčal sa ako sa mu v mysli vynoril krvavý obraz. „A tí mŕtvi?“

„Áno.“

Ďalej pokračovali v tichosti.

V tme pred nimi sa zjavili drevené palisády a obrovská brána. Ignác už aj zabudol, že takmer celé mesto je nimi teraz obohnané.

„Otvoriť!“ zakričal mocný hlas. „Otvoriť bránu!“

Ozval sa lomoz a škripanie. Mocná dvojkrídlová brána sa otvorila.

Modrá kompánia prešla von. Pochodovali nocou do neznáma.

Nad zvlnenými lúkami začínalo svitať a na trávnu padala rosa. Takto v lete vychádzalo slnko pomerne skoro. Obloha pomaly naberala svieži modrý nádych.

Ignác stál na kraji lesa a nazeral spoza stromu. Uprene pozeral na zelené pláne. Držal stráž zatiaľ čo vojaci z modrej kompánie oddychovali. Mali za sebou náročný pochod.

Zívol si na plné ústa. Myslel si, že na goblinov natrafia v noci, no nestalo sa tak. V tejto chvíli nik netušil, kde by odporní zelení muži mohli byť. Už dávno im mali skrížiť cestu.

Mladý dobrodruh sa začínal nudiť a tak si začal prstom čosi vyrývať do zeme, až mal za nechtami špinu. Avšak so svojim výtvorom bol spokojný.

Do hliny vyryl meno Sabina. Spomenul si na jej horúci bozk.

V tom niečo zaujalo jeho pozornosť. V diaľke na obzore sa niečo hýbalo. Prižmúril oči.

„Goblini!“ zakričal na plne hrdlo. Otočil sa smerom do lesa a zase zhúkol: „Goblini!“

Celá horda sa vynorila spoza pahorku. Kráčali krížom cez lúky priamo k lesu.

Nastal poriadny frmol. Muži si nasádzali na hlavy helmy a chystali si zbrane.

Prvý k Ignácovi pribehol rytier Jurian v brnení. Nič nepovedal len sa zapozeral dopredu.

„Je ich okolo tisícky,“ poznamenal.

„Nás je dvesto,“ riekol Ignác.

Jurian mu venoval krátky pohľad. „Budeš so mnou v prvej línii na krídle.“

„Ale...“

Rytier ho ignoroval. Otočil sa a začal organizovať mužov.

Dvesto mužov z modrej kompánie sa zomklo do formácie. Prví stáli vojaci s halapartňami a dlhými kopijami. Za nimi čakali lukostrelci a šermiari. Na krídlach sa držali chlapi v brneniach a rytieri. Tí mali za úlohu chrániť bok formácie.

Na ľavom krídle sa ocitol aj Ignác. Stál vedľa Juriana. Z druhej strany bol k nemu pritlačený

akýsi muž s halapartňou.

Vládlo ticho a napätie by sa dalo doslova krájať.

Goblini sa blížili. Kričali a hrozivo mávali palcátmi, mečmi a palicami. Ich hukot bol čoraz silnejší a hlasnejší.

Rozbehli sa bezhlavo priamo na zhluk vojakov.

Strhla sa bitka.

Prvá vlna goblinov na napichla na kopije. Lukostrelci pálili jeden šíp za druhým pomedzi vojakov z prvej línie.

Jurian sa zahnal obojručným mečom v dokonalom oblúku a presekol dvoch goblinov naraz.

Ignác netušil čo robí. Hlava mu prestala fungovať a jeho telo prevzalo kontrolu. Švihal mečom presne ako počas výcviku. Jeho čepeľ trhala svaly, šľachy a tiež pripravila o hlavu niekoľko goblinov.

Avšak bolo ich veľa.

Formácia sa začala trhať. Niekoľko mužov padlo.

Jurian otvoril priezor prilby. „Vpravo!“ kričal. „Ideme vpravo! Zomknite sa!“

Ignác si všimol, že ich ľavé krídlo sa odtrhlo od ostatných. Bolo ich len desať. Držali sa natlačený na sebe a odolávali útokom. Pomaly sa presúvali krok po kroku bližšie k ostatným mužom z kompánie.

„Spolu!“ kričal Jurian. „Držte sa spolu! Podme!“

V záplave goblinov sa objavil šaman. Blížil sa k nim a držal drevenú palicu s lebkou. Ignác si ho všimol a veľmi dobre vedel, čo bude nasledovať. Goblin zakrúžil bakoľou. Z čista jasna vyletela ohnivá guľa priamo na mužov.

Chcel zakričať a varovať ostatných, no len čo otvoril ústa už bolo neskoro. Ohnivá guľa vybuchla priamo medzi nimi.

Do nosa mu vošiel ostrý dym a pľúca ho pálili s' a by vdýchol plamene. Netušil kde mu hlava stojí. Počul len nejaký krik.

Niečo ho tresklo po zátylku. Pískalo mu v ušiach a zotmelo sa mu pred očami, akoby niekto sfúkol sviecu počas noci.

Na poslednú chvíľu si pred sebou všimol rozmazaný obrys goblina, ktorý nad hlavou držal pripravený palcát.

Ignác ho podvedome prepichol mečom. Odporný goblin spadol na zem.

Cítil na čele vlhkosť a tak si ho podvedome utrel rukávom. Bola to krv. Vytekala z rany na hlave.

Vrátil sa mu sluch a s ním prišli aj zvuky boja. Uvedomil si, že okolo neho ležia mŕtvi vojaci.

Obkľúčili ho goblinmi. Stáli okolo neho a cerili zuby. Hrozili do vzduchu svojimi palicami. „Ty skapat’ a zdochnúť ako kostra,“ povedal jeden.

„Zobrať zajatca!“ prikázal ďalší. „My ho zožrať ho neskôr!“

Zúfale situácie si vyžadujú zúfale riešenie. Ignác sa rozbehol vpred čo mu sily stačili. Priamo na hnusných goblinov. Čepel’ zasvišťala.

Jedná zelená hlava letela vzduchom.

Švih!

Druhý goblin išiel k zemi.

Ďalšieho pohotovo odkopol.

Ignác zacítil ostrú bolesť v pravom stehne. Pozrel sa dole. Bol to šíp. Trčal mu z nohy. Trafil ho goblin s krátkym krivým lukom, ktorý stál desať krokov pred ním.

Mladý dobrodruh spadol do kolien. Krv mu tiekla po tvári. Nedokázal vstať. Goblini na neho chceli skočiť, ale prerušilo ich mocné trúbenie.

Všetci zastavili a otočili sa. Dokonca aj Ignác sa obzrel.

Uvidel jazdcov na koňoch, za ktorými viali červené zástavy.

Goblini sa v panike rozbehli preč.

On sa nezmohol na nič. Kľáčal porazenecky na kolenách medzi mŕtvymi spolubojovníkmi. Sotva držal vzpriamenú hlavu.

Zem sa otriasala pod kopytami mocných koní. Červená kompánia okolo neho precválala, až cítil víchor vo vlasoch.

Bol to hotový masaker.

Mŕtve telá Mužov s modrými stuhami ležali v mori skapatých goblinov.

Prišlo mu zle. Opustila ho všetka sila.

Jeho hlava sa zakrútila. Všetko sa rozmazalo.

Spadol na zem a stratil vedomie.

Ľudia z mesta Zlatokonce sa zhromaždili pred úradom starostu na hlavnej ulici. Slnko vychádzalo nad šikmé strechy domov. Vyzeralo to na ďalší teplý letný deň.

Všetci obyvatelia sa dožadovali odpovedí. Chceli vedieť, prečo ich zobudilo v noci trúbenie. Zaujímalo ich, kde sú všetci vojaci. Veľmi rýchlo sa rozkriklo, že v tábore pod mestom je mnoho zranených.

Tučný plešatý starosta stál pred dverami úradu a zúfalo sa snažil ľudí upokojiť.

„Musíme zobrať zbrane!“ kričal ktosi z davu.

„Kde sú vojaci?!“

„Opustili nás!“

„Len pokoj!“ prihovárал sa im starosta. „Všetko je v poriadku!“

„Čo sa deje tam vonku?!“

Starosta už nemal nervy. „Rozpúšťam toto zhromaždenie! Chod'te domov!“ Potom vošiel do svojho úradu a zabuchol za sebou dvere.

Obyvatelia frflali, ale čo mohli robiť? Tu a tam niekto niečo zakričal. Pomaly sa začali rozchádzať.

Sabina postávala medzi ľuďmi a počúvala. Rýchlo však zistila, že tu sa nič nedozvie. Predrala sa teda pomedzi mešťanov až k úradu. Otvorila dvere a vstúpila dnu. Uvítacia hala sa zmenila na nepoznanie. Vojaci sem nanosili rôzne vybavenie, zbrane a kopy dokumentov. V rohu stála akási veľká tabuľa s mapami. Podobalo sa to viac na nejaké veliteľstvo než na úrad.

„Nemám viac čo dodať!“ zhúkol starosta. Rýchlo si uvedomil, kto vlastne vošiel dnu. „Ach, to si ty, Sabina. Čo pre teba môžem urobiť?“

„Chcem vedieť,“ spustila odhodlane čiernovláska, „kde sú všetci vojaci. A kde je Ignác? Išiel s nimi?“

„Ja neviem,“ odpovedal jej tlstý muž. Pod pazuchami a na hrudi mal spotené flaky.

„Chcem to vedieť,“ trvala na svojom. „Inak sa porozprávam s otcom a prestane zásobovať mesto.“ Využila fakt, že je z veľmi bohatej rodiny.

„Ale... No dobre,“ súhlasil nakoniec starosta. Utrl si spotené čelo. „Viem len, že sú blízko goblini. Vojaci ich išli zastaviť skôr, ako obkľúčia mesto z každej strany.“

„A čo Ignác?“

„Čo ja viem? Čo som jeho asistent, alebo čo?“ už aj jemu dochádzala trepezlivosť. „Pozri Sabina. Vážim si prácu tvojho otca a povedal som ti všetko, čo viem. Mám veľa roboty. Chod' prosím domov.“

Sabina sa otočila a bez rozlúčenia vybehla von.

Jej druhou zástavkou bol stanový tábor pod mestom, ktorý normálne býval plný života, no dnes sa zdal byť prázdny.

Sabina prišla k prvým stanom, keď jej cestu skrížili dvaja muži. Za opaskami mali meče. „Čo tu chceš?“ spýtal sa jeden.

„Kde je Ignác?“ opýtala sa. „Cvičil tu v tábore.“

Vojak mykol plecami. „Neviem kto to je. Je tu cez päťsto mužov. Nepoznám všetkých.“

Vtedy si všimla, že pomedzi stany nesú niekoho na nosidlách. Ostalo jej ťažko, sťa by prehltnula kameň. „Musím vedieť, či je v poriadku,“ spustila Sabina. „On je z dediny a priviedla ho sem tá... No tá,“ zamyslela sa. „Tá lovkýňa odmiem.“

Muži si vymenili pohľady a potom jej jeden odpovedal: „Ten mladík čo cvičil s rytierom Jurianom?“

„Asi... asi áno. Neviem. Áno, to bude on.“

„Toho som videl ísť s modrou kompániou,“ odpovedal Vojak.

„Ist' kam?“

„To sú vojenské veci,“ odbil ju. „A teraz choď. Máme veľa roboty a zranených.“

„Ale...“

„Preč!“ prikázal jej neoblomne vojak.

Sabina sa teda otočila. Kráčala po zelenej tráve cez lúku smerom k mestu.

Dúfala, že je Ignác v poriadku. Nechcela si pripustiť, že by sa mu niečo mohlo stať. V tom jej prebehol mráz po chrbte. Otočila sa a pozrela smerom k lesom v doline. Otriasla sa, sťa by ju preskočila smrť.

Čo sa to dialo? Vnímal svoj dych. Cítil tep srdca. Uvidel kúsok modrej oblohy, potom zelené steblá trávy. Všetko sa hýbalo.

„Vydrž ešte,“ prehovoril akýsi hlas.

Konečne si uvedomil, že ho niekto ťahá po zemi ako balík slamy.

„Ju... Jurian?“

„Úf,“ povzdychol si rytier a pustil ho. „Konečne.“

Ignác sa rýchlo pozviechal a posadil sa na zadok. Chvíľu sa pozeral, akoby ho niekto zobudil o polnoci v posteli. Všimol si, že sú na kraji lesa. Všade okolo pobehovali vojaci, ošetrovali zranených a čosi pokrikovali. V diaľke, možno dvesto krokov pred nimi ležali na bojovom poli stovky mŕtvych goblinov a žiaľ aj desiatky mužov z modrej kompánie.

„Au!“ zaskučal mladý dobrodruh. Stále mu zo stehna trčal šíp. Tiež ho bolela hlava. „Čo... čo teraz? Vyber to!“ hovoril v panike. Bol to veru bizarný pohľad.

„Ak ho vyberiem,“ povedal mu celkom pokojne Jurian, „tak vykrvácaš. Musíme počkať na obvazy a alkohol.“

„Ale...“

„Len pokoj,“ potľapkal ho po pleci. „Prežil si a našťastie len s ľahkými zraneniami.“

„Toto sú ľahké zranenia?“ opatrne sa dotkol hlavy. „Tss,“ zasyčal od bolesti. Na prstoch mal

krv.

„Ovalili ťa palicou. Neboj sa. Nič vážne.“

„Aspoň sme vyhrali?“

„Polovicu goblinov sme zničili,“ odpovedal mu Jurian. „Druhá polovička ušla. Červená kompánia ich zahнала.“

„Tak... tak toto je vojna?“ spýtal sa Ignác ako hľadel smerom k bojisku. Vojaci sa tam prechádzali. Hľadali zranených a počítali mŕtvych.

„Toto bol malý boj,“ hovoril Jurian. „Mali sme dobrý plán, inak by nás horda prevalcovala.“

Ignác nič nepovedal, len mlčky hľadel pred seba. Odrazu sa začal triasť a zrýchlil sa mu dych.

Jurian si klakol pred neho. Spotené vlasy sa mu lepili na čelo. „Dýchaj pomaly a zhlboka. To je stres z boja. Za chvíľu to prejde. Opakuj po mne. Nádych nosom... Fúú... A výdych. Tak. Ešte raz.“ Mladý dobrodruh teda dýchal. Musel sa veľmi sústrediť, ale pomáhalo to. Po niekoľkých nádychoch bol zase v poriadku.

Medzičasom niekto doniesol zdravotnícke pomôcky. Obväzy, fľašu alkoholu, ocot, nejaké vrecúško a ostrý nožík.

„Najskôr sa napi,“ vyzval mladíka Jurian.

Ignác zobral fľašu a dal si poriadny dúšok. „Fuj.“

„Ešte.“

Znovu si odpil. Druhý dúšok pálenky chutil snád' horšie ako ten prvý.

„Dobre. A teraz sa nemykaj. Jasné?“

Zranený Ignác prikývol a položil fľašu do hliny vedľa seba.

Jurian si sňal oceľové rukavice. Zobral nôž a rozpáral jeho krvavé nohavice. Videl hlavicu šípu zarytú do stehenného svalu. Najskôr na ranu nalial alkohol. Samozrejme, že Ignác zasyčal ako mačka a išiel od bolesti vyskočiť z kože.

Rytier hovoril: „Nie je hlboko. Bude to v poriadku.“ Potom naliehavo ukázal niekam medzi stromy. „Aha. Čo je tam?“

Ignác sa obzrel.

Vtedy mu Jurian vytrhol šíp z nohy rýchlosťou blesku.

„Au!“

„Vidíš,“ riekol rytier a odhodil šíp nabok. „Ani to nebolelo.“

„Bolelo.“

Jurian obliaľ kus obväzu octom a ranu utrel. Trochu nalial aj do rany a potom ju poriadne vytrel. Mladý dobrodruh si išiel zuby vylámať, tak silno ich zatínal. Obliaľ ho studený pot. Myslel, že sa od bolesti zblázni.

Rytier potom rozbalil malý balíček, v ktorom bola strieborná ihla a ľanová niť. Všetko ešte raz vyčistil alkoholom a octom. Potom ranu opatrne zašil, no Ignác mu to neľahčoval. Neustále sa mykal, stonal a syčal. Našťastie to boli len štyri stehy.

Potom mu stehno omotal čistým obvazom a poriadne utiahol, aby rana držala pokope.

Nakoniec mu očistil zranenie na hlave, ale to bol len škrabanec.

„Hotovo,“ povedal Jurian keď práve balil pomôcky. „Raz za deň sa to vyčistí a previaže. Čoskoro budeš ako nový.“

Ignác ostal bledý ako stena. Cítil pulzujúcu bolesť v nohe. „Ale... ale budem chodiť, nie?“

„Samozrejme. Veď ti nič nie je. Prejdeš aj sám, ale opatrne. Nájdi si nejaký konár, o ktorý sa budeš opierať. A keď budeš v sedle, tak nohy len tak zves. Určite sa nezapieraj do strmeňov.“

„Kôň?“ čudoval sa Ignác. „Mám ísť na koni? Veď ja sa ani nepostavím.“

Jurian sa postavil nad neho a načiahol ruku. „Pod'. Šup hore.“

Ignác s jeho pomocou vstal, ale na zranenú nohu nedostúpil.

„Idem ošetriť ostatných. Ty nájdi svojho koňa. Mal by byť niekde tam v lese. Pôjdeš s prvou skupinou naspäť do tábora. Jasné?“

„Hej, hej.“

Rytier v brnení odišiel, aby sa venoval ostatným zraneným. Ignác našiel starý konár a tým sa podopieral. Kríval ako nejaký starec a nemotorne poskakoval až kým nenašiel skupinu vojakov, ktorá bola práve na odchode.

Nejakým zázrakom vyskočil do sedla.

Prechod do tábora pod mestom nemal konca a neznesiteľná bolesť to vôbec neľahčovala. Po zdanlivo nekonečnom čase uvidel Zlatokonce, drevené palisády a za nimi tiež prvé stany na lúke.

Bola už noc a Ignác ležal na skromnej drevenej posteli vo svojom malom stane. Na malom stolíku horela svieca. Z vonku sa ozývali poriadny ruch, hlasy vojakov a neutíchajúce kroky.

Chvíľu sa pokúšal čítať tú nudnú knihu o taktike, ktorú mu dal Jurian, ale nemohol sa vôbec sústrediť. Ani spať sa mu nedalo. Stále mal pred očami boj. Noha ho bolela tak, že mohol ležať len na jednom boku, alebo na chrbte. Už ani nevedel, ako sa uložiť.

Vstupná plachta sa odhrnula.

Dnu vošla čiernovláska v modrých šatách. „Konečne som ťa našla,“ povedala.

„Sabina!“ potešila sa Ignác. Pozviechal sa a opatrne si sadol na posteľ. Podľa toho ako sa hýbal bolo celkom jasné, že ho trápia bolesti.

„Čo ti je?“ spýtala sa ho a sadla si na malú taburetku.

„Ale nič.“

„Neklam,“ napomenula ho. „Vidím, že ťa niečo bolí. A čo to máš na hlave?“

„Trafil ma šípom tuto do nohy, ale je to v poriadku,“ odpovedal jej Ignác. „A toto na hlave to je len škrabanec.“

„Čože? Šíp?“ prekvapila sa Sabina. „Ale môžeš chodiť? Budeš v poriadku?“

„No, chodí sa mi zle, ale vraj to prejde. Jurian mi ranu vyčistil a zašil priamo tam.“

„Eh, zašil?“

„Hej.“

Sabina zdvihla zadok z taburetky a nahla sa k nemu. Priložila mu ruku na čelo. „No teplotu nemáš.“

„Prečo by som mal?“

„Keď sa ti zapáli rana, tak môžeš mať teploty.“

„To som nevedel.“

„Tak už vieš.“

Ignác na nej mohol oči nechať. Pod slabým svetlom plamienka sviece vyzerala tak nevinne.

Sabina si jeho pohľad všimla. „Čo je?“

„No si...“ zasekol sa. „A vieš čo? Prežil som boj a nemám sa čoho báť. Poviem ti to. Si pekná. Páčiš sa mi.“

Ona sa usmiala. „Ešte aby nie.“

„Ako si sa sem dostala? Pustili ťa do tábora?“

„Celý deň som sa snažila zistiť kde si a čo je s tebou. Stretla som toho muža, čo ťa cvičí a ten mi dovolil ísť za tebou.“

„Juriana?“

„Asi,“ mykla plecami. „Povedz mi. Aké to bolo? Čo sa tam dialo? Videla som vonku zranených. Hovorí sa, že sú aj mŕtvi.“

„Desiatky,“ doplnil ju Ignác. „Desiatky mŕtvych.“ Jeho očí ostali prázdne a z tváre mu zmizli všetky emócie. „Ten boj... Nemám čo povedať.“ V dlani cítil rukoväť svojho meča a hlavou mu prebysli devastačné zranenia, ktoré goblinom spôsobila jeho ostrá čepel’.

Chytila ho za ruku. „Prečo si v tomto tábore? Vráť sa na farmu. Čo keď... Čo keď sa ti niečo stane?“

„Prečo som tu?“ odpovedal jej otázkou. „Lebo sa konečne môžem niekým stať. Chránim teba aj Zlatokonce pred goblinmi.“

„Ale je to nebezpečné.“

„Ja nechcem páť ovce celý život, Sabina. Nemôžem.“

Pozrela mu priamo do očí. „Tak mi aspoň sľúb, že sa ti nič nestane.“

„Sľubujem.“

„Dobre.“

„A čo tvoj otec?, pýtal sa Ignác. „Nie je už neskoro?“

„Pf,“ mávla rukou. „Je mi to jedno. Nech si hovorí čo chce. Radšej budem tu s tebou. Už mám dediny plné zuby. Teda vlastne mesta. Niekedy zabudnem, že už sme mestom.“

„Prečo plné zuby?“

„No lebo všetci sú múdri,“ spustila Sabina. „Každý rozpráva ako by goblinov porazil, že vojaci nevedia čo robia a podobné kraviny. Samozrejme to preberajú nad pivom. Dokonca aj Emil mudroval.“

„Emila sral pes,“ odvetil Ignác nahnevane. „Aj všetkých mudrlantov v meste. Nevedia nič.“

„Vieš čo som dnes videla?“ pokúsila sa zmeniť smerovanie rozhovoru.

„Čo?“

„Draka na oblohe. Teda oblak v tvare draka.“

„To by som chcel vidieť.“

Rozprávali sa do neskorej noci. Preberali všetko možné. Ignác celkom zabudol na bolesť aj na krutú bitku. Po čase mu však začali klipkať oči. Lahl si na posteľ a počúval čo Sabina rozpráva. Sem tam jej niečo odpovedal. Potom už len tak mrmlal pomedzi pery.

Sabina mu robila spoločnosť až kým nezaspal. Sfúkla sviečku a odišla.